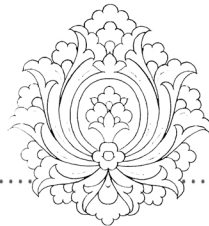

احزاب و نوازندگان

دعا و عبادت، زیباترین حالتی است که انسان پیدا می‌کند و در خلوت انس خدای خویش می‌نشیند. از نظر قرآن مجید، هدف نهایی آفرینش محسوب می‌شود: «وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ»

جن و انسان را نیافریدم جز آنکه مرا بپرستند.»

نیایش و پرستش خالصانه از ویژگی‌های دایمی امام حسین (ع) و یاران فداکار او بود. امام سجاد (ع) فرمود: «پدرم در شبانه روز هزار رکعت نماز می‌خواند.»

حضرت، در طول سفر، حتی در صبح و ظهر روز عاشورا نمازهای واجب را همراه اصحابش به جماعت برگزار کرد. عصر تاسوعا وقتی جنب و جوش دشمن را ملاحظه کرد، حضرت عباس (ع) را فرستاد تا از آنان خبر بیاورد، به او گفتند، قصد حمله دارند، امام برادر را به سوی عمر سعد فرستاد تا از او مهلت بگیرد جنگ را به فردا موکول کند تا یک شب دیگر به درگاه خدا عبادت کنند، آنگاه فرمود:

«خدا می‌داند که نماز، قرائت قرآن و دعا و استغفار را دوست دارم.»

۱. راز و نیاز با خدا

شب عاشورا تا صبح، مشغول نماز و دعا و استغفار و مناجات و تلاوت قرآن بودند.

حضرت مسلم (ع) هنگام عزیمت به سوی کوفه، برای وداع به مسجد النبی رفت و دو رکعت نماز به جای آورد. در باره یکی دیگر از شهدا به نام «سوید بن عمرو» نوشته‌اند: «انسانی شریف و پر نماز بود.» حبیب بن مظاهر عصر تاسوعا خطاب به نیروهای یزید گفت: «چه بد گروهی هستید؛ فردای رستاخیز در حالی به پیشگاه خدا حضور می‌یابید که نسل و عترت پیامبرش را کشته‌اید؛ کسانی که عابدان این دیار و نماز شب‌خوان و ذاکر خدا بودند.»

به شهادت تاریخ و احادیث، امام حسین (ع) بیشترین محبت و شیفتگی را نسبت به خداوند داشت. وجودش سرشار از محبت خدا بود. از میان آن همه حالات، داستان‌ها و روایات و اخبار، یک جمله برای ما کافی است، که از مهم‌ترین قسمت‌های مناجات او در عصر عرفه در صحرای عرفات با خدای خویش است:

«متی غبت حتی تحتاج الی دلیل یدل علیک و متی بعدت حتی تکون الاثار هی التی توصل الیک، عمیت عین لا تراک علیها رقیباً و خسرت صفة عبد لم تجعل له من حیک نصیباً؛ تو کی از نظر پنهانی تا به دلیل و برهان محتاج باشی و کی از ما دور شدی تا آثار و مخلوقات، ما را به تو نزدیک سازد؟! کور باد چشمی که تو را نمی‌بیند، با آن که همیشه تو مراقب و همنشین او هستی. در زیان باد بنده‌ای که نصیبی از عشق و محبت نیافت.»

کی رفته‌ای ز دل که تمنا کنم تو را؟

کی رفته‌ای ز دیده که پیدا کنم تو را؟

پرسش: چه صفاتی از امام حسین (ع) در روز عاشورا ظهور کرد؟

شجاعت بدنی، قوت قلب و شجاعت روحی، ایمان کامل به خدا و پیغمبر و اسلام، صبر و تحمل عجیب، رضا و تسلیم، حفظ تعادل و هیجان بیجا نکردن و یک سخن سبک نگفتن نه خودش و نه اصحابش، کرم و بزرگواری و گذشت، فداکاری و فدا دادن.

امام حسین (ع) همچون دیگر پیشوایان اسلام، با آن همه عشق و محبت به ذات اقدس ربوبی، بیشترین احساس ابهت و جلال و جمال و عظمت نسبت به پروردگار متعال را در وجود خود داشت که در موارد گونه‌گون تجلی و بروز می‌کرد. امام تالحنه شهادت، ارتباط ناگسستنی و عشق سوزان به محبوب واقعی خود را به همراه داشت.

در روز شهادت هر چه به زوال ظهر نزدیک می‌گردید و ساعات بحرانی جبهه کربلا نزدیک‌تر می‌شد، آن عاشق دل‌باخته با سپری شدن ساعات فراق و نزدیک شدن و عده وصل، قیافه‌اش مصمم‌تر، رنگ او برافروخته‌تر، سیمایش گلگون‌تر و چهره‌اش شکفته‌تر می‌گردید و شور مخصوصی در امام دیده می‌شد.

امام حسین در لحظه شهادت تبسم بر لبان خود داشت و خندان و شاداب بود. او آرام و شاد و بشاش و متمسم و خندان بود. شمر سراو را می‌برید اما وی چون گل شکفته بود چرا که وظیفه خود را به انجام رسانیده و اینک در آستانه وصال با معبود و معشوق و محبوب خویش است. آری این است نتیجه عشق و معرفت به پروردگار، و این است نتیجه ادای تکلیف و انجام مسؤولیت و وظیفه. آرامش خاطر و سکون و طمأنینه، حاصل ارزشمند انجام تکلیف است، و چه موهبتی از این ارزشمندتر.

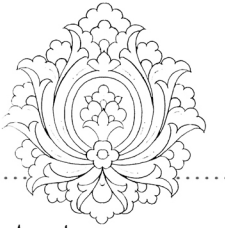
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

کشتی

فرهنگ عاشورا؛ شماره‌ی دوم: راز و نیاز با خدا

واحد فرهنگی بیمارستان خاتم الانبیاء (ص)

این جنس عالم در دیوانه دوست

پیامبر اسلام (ص) درباره اصحاب امام حسین (ع)، آن عاشقان کوی دوست و شفیقان وصال یار فرموده بود: «لا یجدون الم مس الحدید؛ آنان درد و رنج اصابت اسلحه آهن را نمی‌یابند». چگونه می‌شود نیزه و خنجر به بدنی فرو رود و بیرون کشیده شود و خون جاری گردد اما احساس سوزش و درد در میان نباشد؟ پاسخ این است که اینان چنان شیفته و دل‌باخته کوی دوست و راهی به سوی آن دیار بودند که سر از پا نمی‌شناخته، برخورد با سلاح‌های گوناگون را به چیزی نمی‌گرفتند و کوچک‌ترین اعتنایی به آن نداشتند. چنان در راه ادای تکلیف و انجام وظیفه اسلامی و انسانی خود سرمست موفقیت و کامیابی بودند که به هیچ چیز دیگر نمی‌اندیشیدند. وقتی یاران و اصحاب امام (ع) چنین بودند، خود آن وجود سرشار و آن مصداق بارز «والذین آمنوا اشد حبا لله» چگونه بود؟

برای مطالعه...

۱. قیام حسین - علیه السلام - دکتر سید جعفر شهیدی، تهران، دفتر نشر فرهنگ اسلامی.
۲. فرهنگ سخنان امام حسین، پژوهشکده باقر العلوم، قم.
۳. حماسه حسینی، شهید مطهری، انتشارات صدرا، تهران.
۴. تبیین جامعه شناختی واقعه کربلا، شمس الله مریجی، انتشارات مؤسسه امام خمینی، قم، چ دوم، ۱۳۸۲.

مسلم از برپایی دولت علوی سخن می‌گفت. پسر زیاد او را ریشخند کرد:
- آن سیو بشکست و آن پیمانہ ریخت!
مسلم اما پاسخ داد:
- سر خم می سلامت! شکند اگر سبویی...